

Arrest

nr. 146 604 van 28 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 6 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 14 maart 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEENHUYSE, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 1996 kwam verzoeker het Rijk binnen.

Op 19 februari 1996 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij werd opgesloten in het centrum 127*bis*.

Op diezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). Verzoeker diende een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 29 februari 1996 verklaarde het CGVS de asielaanvraag ontvankelijk.

Op 1 maart 1996 werd verzoeker vrijgelaten uit het centrum 127*bis*.

Op 18 juli 1996 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus aan verzoeker. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie.

Op 23 september 1996 weigerde de Vaste Beroepscommissie eveneens de vluchtelingenstatus aan verzoeker.

Op 17 oktober 1996 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 4 december 1996 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van oud artikel 9, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 7 januari 1997 werd de voormelde aanvraag van 4 december 1996 verworpen.

Op 23 oktober 1997 verwierp de Raad van State voormeld beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van 17 oktober 1996.

Op 28 januari 2000 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van de wet van 22 december 1999.

Op 14 augustus 2002 werd de voormelde aanvraag verworpen wegens het niet aantonen van de identiteit.

Op 25 oktober 2002 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 9 juli 2004 werd de voormelde aanvraag van 25 oktober 2002 ontvankelijk verklaard.

Op 21 oktober 2004 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet, die op 28 september 2005 onontvankelijk werd verklaard.

Op 28 september 2005 werd verzoeker van zijn vrijheid beroofd en opgesloten in het centrum van Merksplas.

Op 26 januari 2006 werd verzoeker opnieuw in vrijheid gesteld daar de gemachtigde geen laissez-passer kon bekomen. De gemachtigde nam de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 juni 2006 diende verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2007 werd de voormelde aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 14 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 10 juni 2010 werd de voormelde aanvraag van 14 oktober 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 1 juli 2010 werd verzoeker opnieuw van zijn vrijheid beroofd en opgesloten te Merksplas. De gemachtigde nam de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker ging in hongerstaking.

Op 9 juli 2010 werd verzoeker vrijgelaten uit Merksplas en nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 augustus 2010 diende verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 augustus 2010 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2010 werd ingediend door :

K., Z. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, haalt de advocaat van betrokkene de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 aan. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 1996 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, in het verleden gewerkt heeft en ter staving hiervan loonfiches voorlegt, hij nog steeds werkbereid is en enkele werkbelftes voorlegt als ook enige getuigenverklaringen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 23.09.1996 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een

terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene niet bij zijn ouders, vrienden of kennissen in het land van herkomst zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Hij licht dit middel toe als volgt:

"De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partijen reeds lang in België verblijven en een duurzame lokale verankering hebben in België. Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft. Dat dit valt onder het criterium van 2.8a van de instructies van 19 juli 2009.

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat deze beslissing dit beleid schendt.

Mijn verzoeker voldoet dus aan de criteria zoals omschreven in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet."

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De bestreden beslissing verwijst vooreerst naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar de aangehaalde elementen van integratie (het verblijf in België van verzoeker sinds 1996 en zijn integratie, het feit dat verzoeker in het verleden gewerkt heeft en nog steeds werkbereid is en werkbeloftes voorlegt, en dat hij getuigenverklaringen voorlegt) en stelt dat deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken, maar het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek “conform artikel 9.2” van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker geen inbreuken tegen de openbare orde beging, wordt volgens de gemachtigde verwacht van alle vreemdelingen die in België verblijven, terwijl de duur van zijn asielpcedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Ook de loutere bewering, zonder begin van bewijs, dat verzoeker vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar het herkomstland volstaat voor de gemachtigde niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De gemachtigde wijst er verder op dat verzoeker beroep kan doen op reïntegratiesteun van IOM, en acht het onwaarschijnlijk dat verzoeker die 39 jaar in Pakistan heeft verbleven, niet bij ouders, vrienden of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een regularisatie.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu word niet betwist dat verzoeker over een identiteitsdocument beschikt doch bestaat betwisting omtrent de aanwezigheid van “buitengewone omstandigheden” nu verzoeker meent dat hij onder criterium 2.8.a van de instructies van 19 juli 2009 valt, met name lang verblijf en duurzame lokale verankering.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone

omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 2 augustus 2010 ging de toenmalige raadsman van verzoeker uitgebreid in op de buitengewone omstandigheden. Hij stelde samengevat dat verzoeker angst heeft terug te keren naar zijn herkomstland, dat zowel de Conventie van Genève als nadien de invoering van de subsidiaire bescherming niet volstaan om het hoofd te bieden aan talrijke en uiteenlopende situaties waarin het nodig is uit humanitair standpunt aan bepaalde rechtzoekenden een machtiging tot verblijf te verlenen. Hij stipt aan dat in 2009, door het niet toevoegen van een identiteitsbewijs, zijn regularisatie werd geweigerd, doch dat hij ondertussen 15 jaar ononderbroken in België verblijft, hetgeen volgens hem niet als geen bijzondere omstandigheid van de hand kan worden gedaan. Verder verwees verzoeker naar diens integratie, voegde hij werkbeloftes toe en stelde hij dat de verplichting om in Pakistan een machtiging aan te vragen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet na 15 jaar ononderbroken verblijf in België disproportioneel is. Hij stelde niet de financiële middelen te bezitten om heen en weer te reizen naar Pakistan en dat nog zijn gepensioneerde vader en zieke moeder hem kunnen opvangen teneinde de hopeloze aflevering van een machtiging via de normale procedure af te wachten. Aangaande de mogelijkheid om met de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna verkort IOM) terug te keren naar Pakistan, merkte verzoeker in diens aanvraag proactief op dat IOM enkel de enkele reis sponsort en geenszins het verblijf in Pakistan om de duur van de normale procedure op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te overbruggen. Hij stipte aan dat de steun uitgekeerd door IOM voorbehouden is aan personen die definitief wensen terug te keren naar het thuisland en geenszins bedoeld is om een aanvraagprocedure conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet te sponsoren. Deze steun aanvaarden om dan zo snel mogelijk terug naar België terug te keren, zou volgens verzoeker een valselijke verklaring inhouden om definitief het land te willen verlaten, waardoor de steun van IOM in deze irrelevant is. Verzoeker stipte verder aan dat de duur van zijn asielprocedure niet als abnormaal kan worden weerhouden, doch legde de nadruk op het feit dat het *in casu* onomstootbaar blijkt dat er praktisch geen weg is noch was om terug te keren, zodat hem geen gebrek aan respect voor de verblijfswetgeving kan worden aangewreven, doch dat er geen alternatief bestaat. Verzoeker vervolgde in zijn aanvraag verder dat het voortgezet illegaal verblijf noodzakelijk is om tot regularisatie te komen, nu iemand die tijdens zijn regularisatieaanvraag gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten volgend op het afsluiten van de asielprocedure, zijn eigen verzoek zonder voorwerp maakt. Hij stipte aan dat uit zijn historiek blijkt dat hij desondanks steeds alle wettelijke middelen heeft gebruikt om uit de illegaliteit te geraken. Verzoeker stipte verder aan dat hem geen geval bekend is waar op grond van humanitaire overwegingen, via de gewone procedure op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet een visum en machtiging is afgeleverd. Het voldoen aan de criteria kan niet limitatief geïnterpreteerd worden nu steeds werd verklaard dat ook andere valabele elementen aanleiding kunnen geven tot de ontvankelijkheid van het verzoek. Hij concludeerde dat rekening houdend met het geheel van de aangevoerde elementen het verzoek als ontvankelijk moest beschouwd worden.

De nieuwe raadsman van verzoeker beperkt thans zijn summier betoog door te stellen dat hij wel degelijk voldoet aan “de criteria zoals omschreven in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet”. Hij stelt dat de buitengewone omstandigheid erin bestaat dat hij reeds lang in België verblijft en een duurzame

lokale verankering heeft in België, hetgeen onder criterium 2.8a van de instructies van 19 juli 2009 valt. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het beleid schendt dat zowel het kabinet van staatssecretaris De Block als de directie van Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben, namelijk dat de criteria van de instructies van 19 juli 2009, ondanks de vernietiging van deze instructies door de Raad van State, nog gelden voor wie eraan voldoet totdat een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing de door verzoeker in de verblijfsaanvraag aangehaalde duurzame lokale verankering en zijn lang ononderbroken verblijf in België heeft betrokken in zijn beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt eveneens gesteld, met verwijzing naar arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 en arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 van de Raad van State, dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd werd door de Raad van State en dat bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

De Raad volgt dit standpunt. Het is immers vaststaande rechtspraak van de Raad in deze te verwijzen naar het arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 waarin de door verzoeker aangehaalde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt in de eerste plaats dat de instructie met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer is verwijderd en blijkt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het beleid schendt waarbij zowel het kabinet van staatssecretaris De Block als de directie van Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat, ondanks de vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State, de criteria van deze instructies nog gelden voor wie eraan voldoet totdat een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt, lijkt verzoeker een schending aan te voeren van het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Daarmee gaat hij er echter opnieuw aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook niet op grond van het vertrouwensbeginsel of van niet afdwingbare beleidslijnen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoeker er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat verzoeker lijkt te begrijpen onder het regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoeker positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Gelet op het voorgaande kon de gemachtigde in redelijkheid stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. Nu verzoeker zich beperkt tot het argument van de duurzame lokale verankering en het lang ononderbroken verblijf in België, hij deze elementen bovendien enkel

ontwikkelt in de zin van het voldoen aan de criteria van de vernietigde instructie en ook de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel uit het niet respecteren van de criteria en het regularisatiebeleid afleidt, kan de Raad niet volgen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld.

Waar verzoeker verder nog “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” geschonden acht, laat hij na uiteen te zetten op welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij hiermee specifiek doelt en hoe dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES